

namestniku? Ne boj se, bodi srčen in vesel, saj Bog je prijatelj nedolžnih otrok.“

Toda moj Francek se je stisnil v kot, in bled kot zid je gledal v me in duhovnega gospoda, ki mu je smehljaje se govoril na srce in ga bodril k večji srčnosti. Ni ga bilo mogoče pregovoriti, in moral sem vzeti sam mašno knjigo in oditi z gospodom pred altar.

Toda, mislite li, da sem drugipot potem zopet jaz „ministriral?“ O ne, drugipot se je pa obnesel Francek; lepo mu je pristojala živordeča in snežno bela strežniška oprava, ko je moško in ponošno nesel z zlatom obrobjeno, težko mašno knjigo pred altar, da so se ljudje po cerkvi začudeno spogledavali in drezali drug drugega s komolci. Franckova stara mati pa se je celo jokala od samega veselja. In zakaj bi se ne? Francek je tako lepo vršil svoj posel, da sem se mu še jaz čudil, in zvončkal je z zvončkom še skoro lepše kot jaz. A to ni mala stvar, zakaj v zvončkanju sem jaz pravi umetnik. A Francek se je naučil od mene, zato je pa tudi znal!

(Konec prih.)

O b l a č e k.

Tam pod nebom jasnim
Bel oblček gre ...
S tabo, oj oblček,
Hoče mi srce.
Kam me nosi želja,
Tega sam ne vem;
Kamor greš, oblček,
S tabo tja naj grem.

Srečen bodem plaval,
Koder hodiš ti,
Gledal bodem polje,
Cerkve in vasi,
Svet iz visočine
Zrl pogled bo moj,
Oj, oblček beli,
Vzemi me s seboj!

Oh, oblček plava.
Dalje brez mirú;
Oh, zakaj ne sliši
Mojega glasú?
Ptičke, ve zletite
Tjakaj brž za njim,
Glasno mu recite,
Da si ž njim želim!

